

Arrest

nr. 295 194 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 26 juli 2022 in Italië omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 5 september 2022 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. Op 13 september 2022 stemmen de Italiaanse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 20 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer G., A.A. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Ethiopië te zijn, bood zich op 30.08.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij geen documenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene op 26.07.2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 02.09.2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Ethiopië verliet in oktober 2018 en via Soedan naar Libië reisde. Hij verklaarde dat hij Libië verliet na 3 jaar en 8 maanden en naar Italië reisde. De betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken afstond in Italië maar er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Italië 25 dagen later verliet en via Frankrijk naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij in Libië goede dingen hoorde over België. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij er geen hulp kreeg en de mensen niet verwelkomend waren. Hij verklaarde tevens dat hij er geen medische hulp kreeg.

Op 05.09.2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd op 13.09.2022 aanvaard conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Italië maar dat hij er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. We merken op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Italië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij er naar eigen zeggen niet goed werd ontvangen of gerespecteerd. We merken op dat betrokkene enkel deze algemene opmerking maakt. Hij maakte geen melding van concrete ervaringen of omstandigheden die een schending uitmaken van art. 4 EVRM.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te

voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in Italië niet de nodige medische hulp kreeg. We merken op dat we enkel beschikken over de verklaringen van betrokkene. Hij legt geen objectieve elementen neer om deze beweringen te staven. We wensen te verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove & Maria Cristina Romana, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 20.05.2022, verder "AIDA-rapport" genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport stelt dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming (blz. 143). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum en verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Een belangrijk obstakel is de vertraging bij de registratie van een verzoek (blz. 143-144). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Italiaanse instanties stemden op 13.09.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Italië een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Italiaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar zijn van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Een belangrijke bron betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het hierboven reeds vermeldde AIDA-rapport. Een andere bron is het rapport "Reception Conditions in Italy. Updated report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy" van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR (Bern, januari 2020, hierna "OSAR-rapport" genoemd,

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/200121-italienaufnahmebedingungen-en.pdf, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Verder verwijzen we naar het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council (Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, <https://drc.ngo/media/5015811/mutual-trust.pdf>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het Italiaanse systeem voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming omvat twee fasen. In geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang geboden in de centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). De tweede fase omvat de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen (voormalige CDA- en CARA-centra), aangevuld met plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). Aanvankelijk verbleven verzoekers in de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen tot ze konden doorstromen naar een tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen en appartementen. Deze tweedelijnsstructuur, het voormalige SPRAR-systeem, werd in 2018 middels het Salvini-decreet hervormd tot het SIPROIMI-systeem en is nu enkel toegankelijk voor begunstigden van internationale bescherming (blz. 110-116). Ten gevolge van deze hervorming zou de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-faciliteit, maar in een van de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen worden opgevangen. Dit betekent echter niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. De structuur werd in 2020 opnieuw gewijzigd. Door een nieuwe wet wordt het opvangsysteem weer als 1 enkel systeem gezien. Het SIPROIMI-systeem is hernoemd naar het S.A.I. systeem en is in theorie terug voor iedereen toegankelijk. In praktijk doen er zich echter nog steeds grote tekorten voor op het vlak van beschikbare plaatsen. We wensen erop te wijzen dat de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan de Italiaanse instanties zal worden overgedragen en er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in een van de Italiaanse "hotspots" zal worden ondergebracht.

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende het verzoek. Het rapport stelt dat in geval van een overname, waarbij de persoon geen verzoek om internationale bescherming indiende tijdens zijn initiële verblijf in of doorreis door Italië, zoals het geval is in het dossier van de betrokkene, de betrokkene de mogelijkheid moet worden geboden een verzoek om internationale bescherming in te dienen volgens de reguliere procedure (blz. 79).

Het rapport maakt melding van problemen inzake toegang tot de procedure na overdracht en meldt dat personen die nog niet eerder een verzoek voor internationale bescherming indienden soms niet de mogelijkheid hebben om een verzoek in te dienen na overdracht aan Italië (blz. 79). Volgens het rapport werden in 2021 1462 personen door andere lidstaten aan Italië overgedragen (blz. 77). Aangezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdachten effectief sprake was van het verhinderen van het indienen van een verzoek om internationale bescherming na overdracht, wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming die tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (blz. 49) en er worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase van formele registratie, een vertraging waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het opvangsysteem en systeem voor gezondheidszorg. Volgens het AIDA-rapport varieert de wachttijd tussen de fotosegnalamento en verbalizzazione naargelang de Questura en hangt deze onder meer af van het aantal verzoeken om internationale bescherming (blz. 118).

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen wat toegang tot de procedure betreft, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Met betrekking tot het OSAR-rapport, dat ruime aandacht besteedt aan de ervaringen van personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, merken we op dat het rapport voornamelijk een actualisering betreft van een rapport uit 2016. We wensen te benadrukken dat de auteurs aangeven dat zij hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf opmerken dat de situatie verschilt naargelang de regio's en gemeenten (blz. 11). We wijzen erop dat de door de auteurs van het meest recente OSAR-rapport als systemische tekortkomingen geclassificeerde omstandigheden al werden aangehaald in het OSAR-rapport van augustus 2016. Toch oordeelde het EHRM dat overdrachten aan Italië in de toenmalige context geen schending van artikel 3 van het EVRM betekenden en de omstandigheden niet konden worden beschouwd als systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk en H. e.a. tegen Zwitserland, 07.06.2018, nr. 67981/16).

Betreffende het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council merken we op dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden heeft en dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene. Op geen enkele manier toont de betrokkene aan dat zijn situatie vergelijkbaar zou zijn met de situaties beschreven in het rapport.

We betwisten niet dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, maar zijn van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens zijn gehoor verklaarde de betrokkene dat zijn gezondheid oké is.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn/haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

1.6. Op 7 maart 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 (2), 17 en 22 (7) van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van machtsafwending en machtsoverschrijding.

Na een theoretisch betoog over artikel 3 van het EVRM, de formele motiveringsplicht en de artikelen 3 (2), tweede lid en 17 van de Dublin III-Verordening, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel: schending van het artikel 3 EVRM en van de motiveringsplicht

Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad:

"het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388)" (zie o.a. RvV 233.973 van 12 maart 2020).

De verwerende partij heeft bijgevolg nagelaten om een nauwkeurig onderzoek te voeren betreffende de schending van het artikel 3 EVRM in het licht van de informatie waarover zij beschikte over de recente situatie in Italië.

Het artikel 3 EVRM werd kennelijk geschonden.

Tweede onderdeel: schending van het artikel 17 van Dublin-Verordening en van de motiveringsplicht

De eiser, die tijdens zijn interview bij de DVZ niet de opportuniteit kreeg om alles in detail te kunnen uitleggen, verklaarde dat hij in Italië aan zijn lot overgelaten werd.

Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Meneer A.G. (...) door de overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen het AIDA landenrapport met betrekking tot Italië (update 2020, gepubliceerd in juni 2021) slechts gedeeltelijk gelezen, maar heeft ze bovendien geen rekening gehouden met recente informatie die op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Italië wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

De verwerende partij stelt dat geen objectieve bewijswaarde aan de in analoge en digitale media gepubliceerde berichten kan worden toegekend. Zij verwijst daarbij naar “eender welk analoog of digitaal medium”. De verzoeker betreurt dat de bewijsstukken die zij overmaakte niet ernstig geanalyseerd werden. Immers verwijst ECRE in haar nieuwsbrieven en legal updates evenzeer naar deze bronnen. Het AIDA rapport, ook door ECRE gepubliceerd, wordt bovendien wél als objectief en accuraat beschouwd. Het staat de verzoekende partij dan ook niet toe te begrijpen waarom de bronnen die ECRE gebruikt in haar onderzoek, dit dan niet zouden zijn. Overigens bevestigen alle aangehaalde bronnen de aantijgingen van verzoeker. Indien alle beschikbare bronnen dezelfde wanpraktijken bevestigen, is er dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat zij allen subjectief zouden zijn.

1) Algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Italië

Echter stelt UNHCR, op basis van voorlopige cijfers, dat in 2021 meer migranten dan ooit per boot aankwamen:

“While total arrivals to Europe have been decreasing since 2015, the latest disembarkations bring the number of sea arrivals to Italy in 2021 to over 10,400. This is more than a 170 per cent increase compared to the same period in 2020. UNHCR is also deeply concerned about the death toll: so far in 2021 at least 500 persons are known to have lost their life trying to make the dangerous sea crossing along the Central Mediterranean route, compared to 150 in the same period in 2020, an increase of more than 200 per cent. This tragic loss of life underscores once again the need to reestablish a system for search and rescue operations in the Central Mediterranean coordinated by States.”

Dit wordt bevestigd door InfoMigrants:

“The Italian interior ministry said a total of 49,280 migrants arrived in Italy from August 2020 to July 2021, 128% more than the previous year.

The number of migrants who arrived in Italy between August 2020 and July 2021 was 128% higher than the previous year, the Italian interior ministry said. A total of 49,280 people landed on Italian coasts.”

Waar de verweerder stelt dat uit het meest actuele AIDA-rapport afgeleid kan worden dat problemen betreffende opvang niet meer te wijten zijn aan plaatstekort, onder meer gelet op het lage aantal aankomsten in 2019, dient te worden vastgesteld dat, gelet op het hoge aantal aankomsten in 2021, deze conclusie niet zonder meer doorgetrokken kan worden naar vandaag.

Daarenboven, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert in haar bestreden beslissing, kampt Italië wel degelijk met problemen zowel wat betreft de asielprocedure, als wat betreft opvang. Zo stelt USDOS:

“NGOs and independent observers identified difficulties in asylum procedures, including inconsistency of standards applied in reception centers and insufficient referral rates of trafficking victims and unaccompanied minors to adequate services.”

Wat betreft de opvang van asielzoekers; stelt het AIDA landenrapport van 2020 dat niet alle asielzoekers die in Italië opgevangen worden, daar zij niet allemaal als behoeftig worden beschouwd:

"It provides that reception conditions apply from the moment destitute applicants have manifested their willingness to make an application for international protection, without conditioning the access to the reception measures upon additional requirements. Destitution is evaluated by the Prefecture on the basis of the annual social income (assegno sociale annuo).

In practice, the assessment of financial resources is not carried out by the Prefectures, which to date have considered the self-declarations made by the asylum seekers as valid. However, during 2018 in Pordenone, Friuli-Venezia Giulia, the Prefecture started to claim that asylum seekers were not destitute and thereby to deny access to accommodation even to vulnerable people. This was the case, for example, for two asylum seekers from Armenia, one of them over the age of 65. In both cases the Prefecture held that the expensive journey they undertook to arrive in Italy showed they had sufficient resources to sustain themselves, and in one case took the disability pension received by the applicant in Armenia as a basis for denying reception. The Administrative Court of Friuli-Venezia Giulia held that no assessment of resources had been actually done by the Prefecture, considering the reference to the minimum invalidity pension and to the cost of the travel insufficient as a ground to decide that there was no need to be accommodated.⁴⁹² After this decision, the Prefecture accepted to revoke the second denial of access to accommodation in self-defence, as it was unable to demonstrate the absence of destitution."

De update van het rapport die werd gepubliceerd in juni 2021 is somber met betrekking tot veranderingen in de wetgeving, en stelt dat deze vooralsnog puur theoretisch blijken:

"Following legislative changes, the reception system for asylum seekers has significantly changed, at least in theory. The changes partially restore the reception model that had been outlined by the Reception decree of 2015, which intended a single system for asylum seekers and beneficiaries of international protection, albeit divided into different phases. The accommodation system (former SPRAR, then Siproimi) is now called S.A.I.: System of accommodation and integration, and allows asylum seekers to be accommodated in the SAI, although with a different level of services provided. The unclarity of the actual passage from first reception centers to S.A.I. centers remains, however. The law, as amended by Decree Law 130/2020, also ensures access to these centers only "within the limits of the available places". The Decree Law also changed the level of services to be guaranteed in first reception centers and CAS. The changes remain – so far – mainly theoretical. New tender specification schemes published on 24 February 2021 do not guarantee effectiveness to those legal provisions, as only a very low level of such services have been included in the tender."

Verder bevinden asielzoekers in limbo gedurende de periode tussen hun initiële registratie (fotosegnalamento) en het effectieve indienen of lodging van hun aanvraag (verbalizzazione):

"According to the practice recorded in recent years and continuing in 2020, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and undergoing initial registration (fotosegnalamento), they may access accommodation centres only after their claim has been lodged (verbalizzazione). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleeping rough."

Ook besparingen leidden tot de verslechtering van de omstandigheden in de centra:

"Under the tender specifications schemes issued following Decree Law 113/2018, the daily amount per person allocated to the centres' management was reduced from €35 to €21, de facto forcing contractors to opt for large centres, reducing the number of operators and the activities offered in the centres.

(...)

According to the new tender specification schemes, adopted after the extension of the first reception services implemented by Decree Law 130/2020, the average costs to be placed on the basis of the contract increased (for non-collective structures up to 50 places) from €21 of the old specifications to €28 of the current one. A cost that does not appear sufficient to favour small facilities, even taking into account that there are additional services (Italian language courses, legal orientation, psychological support, albeit to a minimal extent). For collective structures the costs are higher (33 for collective structures up to 50 places) and this confirms once again little or no interest in favouring the reception in small structures

scattered throughout the territory on the model of the SAI system which avoids ghettoization and favours integration.”

Niet alle opvangcentra zijn bovendien opgewassen tegen het hoge aantal migranten:

“Italy faces a multitude of challenges as it responds to the needs of refugees and migrants who have landed on its shores. The asylum process is long and drawn out. While asylum seekers wait, they live in reception centers scattered across Italy.

The quality of care and services offered at these centers varies significantly, with some offering a holistic approach and others struggling with limited hot water, scarce food, run-down infrastructure and no support.”

Dit wordt ook bevestigd door Italiaanse onderzoekers:

“[I]t is necessary to highlight that, at domestic level, the national policy on migration is characterised by a structural lack of organic, coherent and effective planning and management tools. There is wide discretion in how migrants are distributed across the national territory (MELIs no. 4, 7, 12). This discretion determines a disproportionate relocation of migrants to different parts of the country, which in turn causes a strong impact upon the living conditions in first aid reception centres and makes access to long- term social housing more difficult.

(...)

Despite this detailed legislation, what happens in reality is that asylum applicants’ right to housing is undermined by a number of critical issues. The system of “regional hubs” has not been fully implemented. Consequently, asylum seekers remain for long time in first aid and reception centres, such as the “extraordinary reception centres” (CASs) and CARAs, where they often suffer from critical situations, due to overcrowding and a low standard of services.

Interviews highlight that there are significant differences in the functioning of these centres, for example in some CASs there is a great variety of activities in which migrants are involved, while in others there are no additional activities (MELIs nos. 3 and 10). The management and functioning of similar centres differ very much and sometimes the conditions appear to be similar to detention at the margin of the legal system (MELI no. 10).”

Het probleem is echter niet enkel en alleen te wijten aan een hoger aantal migranten, daar zelfs in 2019, toen Italië een uitzonderlijk laag aantal asielzoekers kende, zoals ook aangehaald door de verweerder, de situatie in sommige centra betreurenswaardig was:

“In practice, reception conditions vary considerably not only among different reception centres but also between the same type of facilities. While the services provided are the same, the quality can differ depending on the management bodies running the centres. While the SPRAR system published an annual report on its reception system, no comprehensive and updated reports on reception conditions are available for the entire Italian territory.”

“Generally speaking, all governmental centres are very often overcrowded. Accordingly, the quality of the reception services offered is not equivalent to reception facilities of smaller size. In general, concerns have systematically been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and social life; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information. Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the occupancy rate, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre.

In May 2019, after the closure of small CAS facilities, 250 persons were moved to centre of Cavarzerani that reach a number of over 420 hosted persons, including families. Some reports showed the conditions of overcrowding and some members of Parliament expressed their concern after their visits due to the fact that also pregnant women, families with children and people with health problems had been placed in the centre.”

Minstens 10 000 asielzoekers hebben echter geen toegang tot deze opvangcentra...

“[A]t least 10,000 persons were excluded from the reception system as of February 2018, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection.

Informal settlements with limited or no access to essential services are spread across Italy.”

De situatie verslechterde echter drastisch toen de Italiaanse overheden maatregelen namen om de coronapandemie in te dijken.

Om de verspreiding van het coronavirus tegen te gaan, moeten migranten die in Italië aankomen een verplichte quarantaine periode respecteren, en dit in daarvoor voorziene boten:

“Poor management of an increase in spontaneous arrivals led to severe overcrowding in the Lampedusa reception center. The government began in April to quarantine arriving migrants and asylum seekers on passenger ferries for 14 days; at time of writing 3 ferries were anchored off Lampedusa and Sicily, raising concerns about a normalization of offshore processing. In October, authorities began using at least one ship to isolate asylum seekers already accommodated in reception centers found to be positive for Covid-19.”

Dit wordt ook bevestigd in getuigenissen, verzameld door InfoMigrants:

“As a result of the COVID-19 pandemic, migrants are obliged to observe a mandatory quarantine period. This takes place on board special boats, moored in different parts of Italy. The Italian Red Cross is responsible for carrying out this procedure on board.

These boats are not only used for quarantines of migrants arriving via the Mediterranean. Those who entered Italy illegally via Slovenia, and therefore by land, are also transferred on board the boats.

(...)

This quarantine is supposed to last 10 days, according to the health regulations in force, says Massimi. However, migrants may have to stay longer on the boats if they have been in contact with a person infected with the virus. “Some may be in quarantine for a fortnight, three weeks, sometimes even longer,” she says.

Those who turn out to be infected with COVID-19 during this quarantine are then placed in a dedicated section on the boats. They can also be taken to hospital if necessary.

ASGI has, however, denounced the lack of medical care during this period. “Migrants are supposed to have access to medical and psychological assistance on the boats if they need it. But in reality, this does not seem to be the case”, says Massimi, basing her opinion on 86 interviews with migrants who had been through the quarantine process. The interviews were carried out by ASGI between May and November 2020. None of the migrants had been seen by a doctor.”

Verschillende humanitaire organisaties riepen de Italiaanse overheid op om deze praktijk stop te zetten, gelet ook op de gevolgen voor de personen die op deze schepen vastgehouden worden:

“Human rights advocates have questioned the legality of this practice. Last month, more than 150 humanitarian organizations — including Doctors Without Borders (MSF) and search-and-rescue group Open Arms — met in Sicily, where the quarantine ships are currently stationed, to issue an open letter to the Italian government calling for an end to the offshore system.

(...)

At the same time, Italy was among the EU countries hardest hit by the pandemic. The quarantine ships were initially designed as a temporary solution, according to the interior minister, meant to allow enough time to find alternatives.

But as the first wave abated in summer, the offshore system stayed in place. Meanwhile, politicians from Foreign Minister Luigi Di Maio to far-right leader Matteo Salvini warned of health risks posed by asylum seekers, a claim that rights organizations described as unfounded.

Calls to abolish the floating centers have been growing ever since two weeks after the first quarantine ship docked in Sicily’s capital Palermo, when a Tunisian man jumped overboard and drowned as he desperately tried to reach the coast.

Then, in October, two teenage boys died in hospital after being evacuated from quarantine ships, and nine quarantined Tunisian men attempted suicide by swallowing razor blades. The boys’ causes of death remain undetermined but witnesses said they were kept on board for days despite clear signs of malnutrition, dehydration and torture.

(...)

"Quarantine ships are the wrong solution. But it is nevertheless a choice that I still defend, because we had no alternatives, due to the closure of the territories," Interior Minister Luciana Lamorgese said at a roundtable with humanitarian organizations in October.

Yet as 2020 drew to a close, the ships were still in use, according to the Italian Red Cross, the organization in charge of health care monitoring aboard the ferries."

Ook in het geactualiseerde AIDA rapport worden schandalige incidenten aan het licht gebracht:

"On September 2020, in Udine, about thirty asylum seekers, arriving from the Balkan route, were forced to quarantine on board of a bus, where they slept and ate, without toilets to wash themselves and under the constant control of the police who prevented them from leaving the bus. They stayed there for more than a week. As pointed out by Action Aid, ASGI, INTERSOS and other organizations in Udine, those conditions were detrimental to human dignity and did not respect the minimum reception standards. It amounts to inhuman and degrading treatment prohibited by article 3 of the European Convention on Human Rights.

In some cases, mainly in hotspots or on ships, the quarantine lasted well beyond 14 days due to the entry of other people disembarked, which restarted the quarantine days, resulting in a de facto detention."

De verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing dat er in Italië problemen zijn betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het systeem voor gezondheidszorg (bestreden beslissing p. 8)

"With the completion of the C3, the formal stage of applying for international protection is concluded. The "fotosegnalamento" and the lodging of the international protection application do not always take place at the same time, especially in big cities, due to the high number of asylum application and to the shortage of police staff. In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care."

Voor de verzoeker is dit uitermate problematisch, daar hij ernstige gezondheidsproblemen heeft. Ongeveer 20 jaar geleden liep hij op een antipersoonsmijn, en raakte daardoor gewond aan zijn benen. Daardoor leeft hij, sinds toen, met chronische pijnen. Ook zijn migratietraject van 4 jaar, liet psychologische sporen bij hem achter. De verzoeker heeft meer nodig dan enkel dringende medische hulp, en volgens de beschikbare informatie is medische hulp, met uitzondering van dringende zorgen, niet gegarandeerd.

In de meest recente wekelijkse ELENA update van ECRE, wordt verwezen naar een arrest geveld op 25 november 2021 door het Oberverwaltungsgericht van Münster. De Duitse rechter besloot dat een Somalische verzoeker om internationale bescherming niet naar Italië teruggestuurd kon worden, ook al genoot hij daar de subsidiaire beschermingsstatus, daar de verzoeker een ernstig risico zou lopen op een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens:

"On the 25 November 2021, the Münster Higher Administrative Court ordered to annul the decision of the Federal Office for Migration and Refugees of 14 November 2016 – with the exception of the finding that the applicant may not be deported to Somalia – and to declare that the applicant is prohibited from being deported to Italy pursuant to section 60 (5) of the Residence Act.

(...)

The Higher Administrative Court held that the decision of the Federal Office of 14 November 2016 was unlawful and in violation with the applicant's rights. The Court was convinced that, in the event of his return to Italy, the applicant would face a serious risk of degrading treatment within the meaning of Article 3 of the European Convention of Human Rights (ECHR). In its assessment, the Court addressed i) the applicants' prospects of finding accommodation in Italy, ii) the labour market situation for beneficiaries of protection returning to the country and iii) the access to the states' social benefits to secure a level of subsistence in Italy. Based on its findings that the applicant would most probably not be able to obtain accommodation, access the labour market, nor receive the citizen's social benefits, and citing judgment C-163/17 , Jawo, the Court held that the return of the applicant to Italy would constitute a violation of

Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union (CFR) and Article 3 ECHR. The Court noted that with considerable probability, he would find himself in a situation of extreme material hardship and would not be able to satisfy his most basic needs (bed, bread, soap) for a long period of time. Based on the above, the Higher Administrative Court rejected the decision of the Federal Office and amended the contested judgment.”

Dit arrest is relevant, daar de Duitse rechter acht dat de behandeling van subsidiair beschermden indruist tegen artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU. In casu beschikt de verzoeker niet over een beschermingsstatus in Italië, hij diende er evenmin een verzoek om internationale bescherming in. Indien hij er wel een beschermingsstatus zou verkrijgen, dient er rekening gehouden worden met de vaststelling van de Duitse rechter betreffende de inhoud van de bescherming in Italië en de hoogstwaarschijnlijke schending van de rechten die voortvloeien uit artikelen 3 EVRM en 4 Europees Handvest van personen die een beschermingsstatus genieten in Italië.

Aangezien de verwerende partij de elementen die in de mail van de raadsman van verzoekster werden aangebracht niet ernstig analyseerde, worden zij hieronder overgenomen.

1) De specifieke situatie waarin personen die terugkeren in het kader van de Dublin-procedure zich bevinden

Wat betreft de opvang van personen die terugkeren in het kader van de Dublin-procedure, dient te worden vastgesteld dat zij geen garanties hebben om terug opgenomen te worden in het opvangsysteem:

“The circular does not clarify how the prefectures should facilitate the transfer of the asylum seeker. This circumstance may externally expose the Dublin returnee to face, on its own, the obstacles placed in front of some Questura for the access to the asylum procedure, especially in the absence of a domicile.

(...)

in Italy until now there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system”

Vervolgens lezen we in het rapport...

“Access to the asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin Regulation have to approach the Questura to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases. The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers have only few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan, Lombardy and invited to appear before the Questura of Catania, Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, adding further obstacles to reach the competent Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport.”

Hoewel de verweerder acht dat de tekortkomingen in de procedure voor Dublin terugkeerders geen schending inhouden van artikel 3 EVRM, is de verzoeker van het tegenovergestelde overtuigd.

Het OSAR-rapport, waarnaar ook in de bestreden beslissing verwezen wordt, stelt namelijk dat Italië geregeld uitwijzingsbevelen uitvaardigd aan personen die terugkeren in het kader van de Dublinprocedure:

“In the context of the Dublin Returnee Monitoring Project (DRMP92), the Swiss Refugee Council was informed about several cases in which asylum seekers were issued with an expulsion order (example in the Annex), without having been given proper access to the asylum procedure. As no translation was available at the airport, they were asked to sign the expulsion order with the incentive that they would be able to go back to the transferring state if they signed the paper.”

Voorts, wat betreft de opvang van zogenaamde Dublin returnees:

“Newly arrived boat refugees in Italy have access to the first-line reception centres CPSA and so-called hotspots. However, as Dublin returnees are not given accommodation in these centres, they are not considered further in this section.

Since October 2018, asylum seekers who are returned to Italy under the Dublin III Regulation are no longer entitled to accommodation in SIPROIMI (former SPRAR, see chapter 5.4). As long as they are in

the asylum procedure, and as long as their right to reception conditions has not been revoked, Dublin returnees – as for all asylum seekers in Italy – can only be accommodated in first-line reception centres (see chapter 4.5.1) and temporary facilities (CAS, see chapter 4.5.2)."

Zoals eerder aangetoond, zijn de eerstelijns centra vaak overbevolkt, en tevens ver afgelegen. Betreffende de tijdelijke opvangcentra, stelt het rapport:

"Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. This situation has not improved in recent years. On the contrary, the conditions in the CAS has deteriorated further as the tender specifications are now based on the new Capitolo, which was published together with the Salvini Decree in 2018. Reports on the recruitment of victims of human trafficking, sexual abuse and rape of women show that there is a lack of supervision in CAS, and that these centres do not cater to the particular needs of vulnerable asylum seekers."

2) Indirect refoulement en push-backs

Ten slotte dient te aandacht te worden gevestigd op de alom gehekkelde praktijk van indirect-refoulement naar Libië en push-backs waaraan de Italiaanse autoriteiten zich schuldig maken.

Het recente AIDA-rapport stelt, met betrekking tot deze schandalige praktijken:

"Indirect refoulement to Libya and privatised pushbacks were still reported in 2020. In February 2020, the Memorandum of Understanding between Italy and Libya was renewed, even though a Criminal Court ruled that it was not conform the Italian Constitution and international law. According to the agreement, Italy undertakes to continue to financially support, with training courses and equipment, the Libyan coast guard of the Ministry of Defence, for search and rescue activities at sea and in the desert, and for the prevention and fight against irregular immigration. For the two-year period 2020- 2021, the Ministry of Interior has foreseen an additional 1.2 million euros in supplies. From January 2020 to September 2020, at least 9,000 people were tracked down by the Libyan coastguard and brought back to Libya. According to data collected by IOM present at the landing sites in Libya, by the end of 2020, 12,000 people were intercepted and brought back by the Libyan authorities.

(...)

Pushbacks at Adriatic ports: As monitored by ASGI, No Name Kitchen, Ambasciata dei Diritti di Ancona and Associazione SOS Diritti, refoulements continue to be carried out from Italy to Greece at Adriatic maritime borders. In 2021, readmissions and refoulements were recorded to Albania and Croatia."

Ook Gayatri Gupta stelt in een blogpost voor Cambridge International Law Journal:

"Italy is violating international law because: (1) disembarkation of refugees and their subsequent detention in Libya violates the principle of non-refoulement, and (2) Italy is responsible under Article 16 of the Draft Articles on Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts for aiding and assisting the Libyan Coastguard.

(...)

Libya has not ratified the 1951 Refugee Convention and does not have a national asylum system. Moreover, in Libya, there are inadequate guarantees protecting people from being arbitrarily returned to their countries of origin (Hirsi, §156). In June 2019, the SAR ship Sea Watch 3 refused to disembark people in Libya because it did not deem Libya a 'place of safety.' Human rights organisations have also noted that Libya conducts collective expulsions of asylum seekers to their countries of origin, leading to chain refoulement (Hirsi, §143). Thus, disembarkation in Libya breaches Italy's non-refoulement obligation because the intercepted asylum seekers face a foreseeable possibility of being sent back to their countries of origin.

(...)

Interceptions by the Libyan coastguard result in automatic transfers to the detention centres where asylum seekers are forced to stay for prolonged periods of time. Such arbitrary detention violates the right to liberty and security under Article 9 of the ICCPR. The UNHCR has reported Libya to be unsafe, due to its political instability and reports of serious human rights violations. A Human Rights Watch's report

documented people living in overcrowded and inhumane conditions in Libyan detention centres, facing inadequate nutrition and healthcare, as well as torture inflicted by guards. The lack of effective judicial review, as recorded in the report, also violates Article 2(3) of ICCPR. Thus, cumulatively, conditions in the Libyan detention centres debase an individual and constitute inhuman and degrading treatment."

Gelet op het feit dat de verzoeker de oversteek maakte vanuit Libië naar Italië, en zich dus maar al te zeer bewust is van de banden die deze landen hebben met elkaar, kan niet van hem verwacht worden dat hij in Italië een eerlijke behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming zal kennen. Immers, een asielinterview vergt vertrouwen, iets wat de verzoeker totaal niet heeft in de Italiaanse autoriteiten. Gelet ook op de angst en de stress die oog in oog zitten met Italiaans overheidspersoneel, dient te worden besloten dat hij niet naar dit land teruggestuurd kan worden.

Kortom, terugzending van verzoeker naar Italië zou ontegenzeggelijk het risico inhouden dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verweerder, die is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente, publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen" om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Italië "stelselmatig tekortschieten", hetgeen "een risico van onmenselijke of vernederende behandeling" inhoudt in geval van terugkeer van de asielzoeker naar dat land.

Het genomen besluit moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 (2), 17 en 22 (7) van de Dublin III-Verordening schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening. Tevens wordt in de beslissing toegelicht dat uit een vergelijking van vingerafdrukken in

het kader van Eurodac bleek dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij genomen werden in Italië omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, dat de verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd gehoord op 2 september 2022, waarna haar verklaringen worden weergegeven. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij verzet uittelt tegen een overdracht aan Italië omdat zij er geen hulp kreeg en de mensen niet verwelkomend waren, dat zij tevens verklaarde dat zij er geen medische hulp kreeg. Ook wordt gesteld dat het terugnameverzoek, gericht aan de Italiaanse instanties, op 13 september 2022 werd aanvaard. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat in het kader van de Dublin III-Verordening sprake is van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten, dat moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voorkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen, dat in deze context in de Dublin III-Verordening *“de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming”*, dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen. Ook wordt erop gewezen dat niet kan uitgesloten worden dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarna een theoretische toelichting wordt gegeven in dit licht en wordt gesteld dat het aan de verzoekende partij toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van voormelde bepalingen. Er wordt ook nog toegelicht dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen onderzocht te worden rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden eigen aan de situatie van de over te dragen persoon. Vervolgens wordt *in concreto* toegelicht wat de verzoekende partij aanvoerde alsook waarom *in casu* niet kan geoordeeld worden dat *“de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten”*, zoals begrepen in artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening, waarbij wordt ingegaan op de procedurele en opvangomstandigheden voor Dublin-terugkeerders in Italië, onder verwijzing naar het AIDA-rapport, update 20 mei 2022, het OSAR-rapport van januari 2020 en het rapport *“Mutual trust is still not enough”* van 12 december 2018. Er wordt verder nog op gewezen dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde dat haar gezondheid oké is, dat de verzoekende partij tot heden in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat de Dublin III-Verordening voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat, dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de verzoekende partij in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. Hieromtrent wordt eerder in de bestreden beslissing reeds gesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat zij in Italië niet de nodige medische hulp kreeg, doch dat het enkel om verklaringen van de verzoekende partij gaat die geen objectieve elementen neerlegt om deze bewering te staven en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming en dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken, doch dat dit niet kan leiden tot de conclusie dat deze toegang dermate problematisch is dat in het geval van de verzoekende partij een overdracht naar Italië een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest dreigt tot gevolg te hebben. Concluderend wordt gesteld dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.”* en dat de verzoekende partij niet in het bezit is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten en zij het grondgebied van België moet verlaten en zich binnen de tien dagen dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar beslissing niet naar behoren heeft gemotiveerd, voor zover zij zich ertoe beperkt te verklaren dat zij toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat uit wat volgt zal blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen. Zij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet naar behoren werd gemotiveerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen

waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

2.7. De verzoekende partij dient aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.8. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.9. De verzoekende partij stelt dat zij, die tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet de opportuniteit kreeg om alles in detail te kunnen uitleggen, verklaarde dat zij in Italië aan haar lot werd overgelaten.

Uit het verslag van voornoemd interview, “*verklaring DVZ*”, van 2 september 2022, blijkt dat de verzoekende partij op de vraag of zij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen, antwoordde: *“Ik wil niet terug naar Italië. (...) Er was niemand daar om ons te helpen, ze waren niet verwelkomend als de mensen hier. Zelfs om te koken, was er een over maar wisten we niet hoe deze te gebruiken. Er was ook een tekort aan voedsel. Om die redenen wil ik niet terug.”*

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij er naar eigen zeggen niet goed werd ontvangen of gerespecteerd. We merken op dat betrokkene enkel deze algemene opmerking maakt. Hij maakte geen melding van concrete ervaringen of omstandigheden die een schending uitmaken van art. 4 EVRM.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

De verzoekende partij slaagt er met voorgaand betoog niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij stelt dat zij tijdens haar interview bij de DVZ niet de opportuniteit kreeg om alles in detail te kunnen uitleggen maar laat ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift na om haar bewering dat zij in Italië aan haar lot werd overgelaten concreet toe te lichten, zodat zij enerzijds niet aannemelijk maakt dat er relevante elementen zijn die zij niet heeft kunnen aanbrengen en anderzijds met haar betoog geenszins aannemelijk maakt dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat zij bij de DVZ niet de opportuniteit kreeg om alles in detail uit te leggen.

2.10. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat er in Italië problemen zijn betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het systeem voor gezondheidszorg, dat dit voor haar uitermate problematisch is, daar zij ernstige gezondheidsproblemen heeft, dat zij ongeveer twintig jaar geleden op een antipersoonsmijn liep en daardoor gewond raakte aan haar benen, dat zij daardoor, sinds toen, leeft met chronische pijnen, dat ook haar migratietraject van vier jaar psychologische sporen bij haar achterliet, dat zij meer nodig heeft dan enkel dringende medische hulp en dat volgens de beschikbare informatie medische hulp, met uitzondering van dringende zorgen, niet gegarandeerd is.

De verzoekende partij beperkt haar betoog omtrent haar ernstige gezondheidsproblemen tot loutere beweringen die zij geenszins staft met medische stukken. Zij stelt dat zij meer nodig heeft dan enkel dringende medische hulp, maar laat na de concrete hulp die zij nodig heeft toe te lichten en legt in dit verband evenmin enig stavingstuk voor. De verzoekende partij betwist ter gelegenheid van het verzoekschrift ook het motief van de bestreden beslissing niet, waarin wordt gesteld dat zij tijdens haar gehoor verklaarde dat haar gezondheid oké is. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij onterecht heeft gesteld dat de verzoekende partij tot heden in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat er geen elementen werden aangevoerd die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand in geval van overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest zou impliceren.

2.11. Met haar betoog slaagt de verzoekende partij er aldus niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

2.12. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.13. In de bestreden beslissing wordt omtrent de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië gemotiveerd als volgt:

"We wensen te verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove & Maria Cristina Romana, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 20.05.2022, verder "AIDA-rapport" genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport stelt dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming (blz. 143). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum en verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Een belangrijk obstakel is de vertraging bij de registratie van een verzoek (blz. 143-144). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Italiaanse instanties stemden op 13.09.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Italië een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Italiaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar zijn van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

(...)

Een belangrijke bron betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het hierboven reeds vermeldde AIDA-rapport. Een andere bron is het rapport "Reception Conditions in Italy. Updated report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy" van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR (Bern, januari 2020, hierna "OSAR-rapport" genoemd

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/200121-italienaufnahmebedingungen-en.pdf, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Verder verwijzen we naar het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council (Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, <https://drc.ngo/media/5015811/mutual-trust.pdf>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het Italiaanse systeem voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming omvat twee fasen. In geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang geboden in de centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). De tweede fase omvat de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen (voormalige CDA- en CARA-centra), aangevuld met plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). Aanvankelijk verbleven verzoekers in de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen tot ze konden doorstromen naar een tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen en appartementen. Deze tweedelijnsstructuur, het voormalige SPRAR-systeem, werd in 2018 middels het Salvini-decreet hervormd tot het SIPROIMI-systeem en is nu enkel toegankelijk voor begunstigden van internationale bescherming (blz. 110-116). Ten gevolge van deze hervorming zou de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-faciliteit, maar in een van de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen worden opgevangen. Dit betekent echter niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. De structuur werd in 2020 opnieuw gewijzigd. Door een nieuwe wet wordt het opvangsysteem weer als 1 enkel systeem gezien. Het SIPROIMI-systeem is hernoemd naar het S.A.I. systeem en is in theorie terug voor iedereen toegankelijk. In praktijk doen er zich echter nog steeds grote tekorten voor op het vlak van beschikbare plaatsen. We wensen erop te wijzen dat de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan de Italiaanse instanties zal worden overgedragen en er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in een van de Italiaanse "hotspots" zal worden ondergebracht.

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende het verzoek. Het rapport stelt dat in geval van een overname, waarbij de persoon geen verzoek om internationale bescherming indiende tijdens zijn initiële verblijf in of doorreis door Italië, zoals het geval is in het dossier van de betrokkene, de betrokkene de mogelijkheid moet worden geboden een verzoek om internationale bescherming in te dienen volgens de reguliere procedure (blz. 79).

Het rapport maakt melding van problemen inzake toegang tot de procedure na overdracht en meldt dat personen die nog niet eerder een verzoek voor internationale bescherming indienden soms niet de mogelijkheid hebben om een verzoek in te dienen na overdracht aan Italië (blz. 79). Volgens het rapport werden in 2021 1462 personen door andere lidstaten aan Italië overgedragen (blz. 77). Aangezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdrachten effectief sprake was van het verhinderen van het indienen van een verzoek om internationale bescherming na overdracht, wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming die tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (blz. 49) en er worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase van formele registratie, een vertraging waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het opvangsysteem en systeem voor gezondheidszorg. Volgens het AIDA-rapport varieert de wachttijd tussen de fotosegnalamento en verbalizzazione naargelang de Questura en hangt deze onder meer af van het aantal verzoeken om internationale bescherming (blz. 118).

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen wat toegang tot de procedure betreft, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Met betrekking tot het OSAR-rapport, dat ruime aandacht besteedt aan de ervaringen van personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, merken we op dat het rapport voornamelijk een actualisering betreft van een rapport uit 2016. We wensen te benadrukken dat de auteurs aangeven dat zij hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf opmerken dat de situatie verschilt naargelang de regio's en gemeenten (blz. 11). We wijzen erop dat de door de auteurs van het meest recente OSAR-rapport als systemische tekortkomingen geclassificeerde omstandigheden al werden aangehaald in het OSAR-rapport van augustus 2016. Toch oordeelde het EHRM dat overdrachten aan Italië in de toenmalige context geen schending van artikel 3 van het EVRM betekenden en de omstandigheden niet konden worden beschouwd als systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk en H. e.a. tegen Zwitserland, 07.06.2018, nr. 67981/16).

Betreffende het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council merken we op dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden heeft en dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene. Op geen enkele manier toont de betrokkene aan dat zijn situatie vergelijkbaar zou zijn met de situaties beschreven in het rapport.

We betwisten niet dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, maar zijn van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...)

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn/haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met het internationale gezaghebbende landenrapport over Italië (2021), "laatste update op 20.05.2022" zoals dit tot stand kwam binnen "het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"" (hierna: het AIDA-rapport), met het rapport "Reception Conditions in Italy. Updated report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy" van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR van januari 2020 (hierna: het OSAR-rapport) en met het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council van 12 december 2018. De gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie

van verzoekers van internationale bescherming in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.14. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat geen objectieve bewijswaarde aan de in analoge en digitale media gepubliceerde berichten kan worden toegekend, dat de verwerende partij daarbij verwijst naar 'eender welk analoog of digitaal medium', maar de Raad kan slechts vaststellen dat dit niet in de motieven van de bestreden beslissing gelezen kan worden, zodat het betoog dat de verzoekende partij hieromtrent ontwikkelt, met name dat ECRE in haar nieuwsbrieven en 'legal updates' evenzeer naar deze bronnen verwijst, dat het AIDA-rapport, ook door ECRE gepubliceerd, bovendien wel als objectief en accuraat wordt beschouwd, dat het haar dan ook niet toestaat te begrijpen waarom de bronnen die ECRE gebruikt in haar onderzoek dit dan niet zouden zijn; is dan ook niet dienstig.

2.15. De verzoekende partij wijst op 'algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Italië' en stelt in dit verband dat UNHCR, op basis van voorlopige cijfers, stelt dat in 2021 meer migranten dan ooit per boot aankwamen, dat dit wordt bevestigd door InfoMigrants, dat Italië, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar bestreden beslissing beweert, daarenboven wel degelijk kampt met problemen zowel wat betreft de asielprocedure, als wat betreft opvang, dat USDOS stelt: *"NGOs and independent observers identified difficulties in asylum procedures, including inconsistency of standards applied in reception centers and insufficient referral rates of trafficking victims and unaccompanied minors to adequate services."*

De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, de verwerende partij in de thans bestreden beslissing geenszins beweert dat Italië niet kampt met problemen betreffende de asielprocedure en opvang. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat de verwerende partij niet betwist dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, doch dat zij van oordeel is dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, dat wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet leidt tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening en dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij slaagt er met voornoemd betoog, waarin zij zeer algemeen wijst op het hoogste aantal migranten ooit in 2021 en op moeilijkheden in de asielprocedure, niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch maakt zij met dit betoog concreet aannemelijk dat de Italiaanse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is, wat zij met voorgaand betoog nalaat te doen.

2.16. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat uit het meest actuele AIDA-rapport kan afgeleid worden dat problemen betreffende opvang niet meer te wijten zijn aan plaats tekort, onder meer gelet op het lage aantal aankomsten in 2019, merkt de Raad op dat dit geenszins in de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen, zodat het overige betoog van de verzoekende partij in dit verband, met name dat dient vastgesteld te worden dat, gelet op het hoge aantal aankomsten in 2021, deze conclusie niet zonder meer doorgetrokken kan worden naar vandaag, niet dienstig is.

2.17. De verzoekende partij stelt, onder verwijzing naar het AIDA-rapport, dat wat de opvang van asielzoekers betreft, niet alle asielzoekers in Italië opgevangen worden, daar zij niet allemaal als behoeftig worden beschouwd, dat de update van het rapport dat werd gepubliceerd in juni 2021 somber is met betrekking tot veranderingen in de wetgeving en stelt dat deze vooralsnog puur theoretisch blijken, dat asielzoekers zich in limbo bevinden gedurende de periode tussen hun initiële registratie en het effectieve indienen of 'lodging' van hun aanvraag en dat ook besparingen leidden tot de verslechtering van de omstandigheden in de centra.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing omtrent de opvang van Dublin-terugkeerders in Italië heeft gemotiveerd als volgt:

"Het Italiaanse systeem voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming omvat twee fasen. In geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang geboden in de centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). De tweede fase omvat de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen (voormalige CDA- en CARA-centra), aangevuld met plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). Aanvankelijk verbleven verzoekers in de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen tot ze konden doorstromen naar een tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen en appartementen. Deze tweedelijnsstructuur, het voormalige SPRAR-systeem, werd in 2018 middels het Salvini-decreet hervormd tot het SIPROIMI-systeem en is nu enkel toegankelijk voor begunstigden van internationale bescherming (blz. 110-116). Ten gevolge van deze hervorming zou de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-faciliteit, maar in een van de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen worden opgevangen. Dit betekent echter niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. De structuur werd in 2020 opnieuw gewijzigd. Door een nieuwe wet wordt het opvangsysteem weer als 1 enkel systeem gezien. Het SIPROIMI-systeem is hernoemd naar het S.A.I. systeem en is in theorie terug voor iedereen toegankelijk. In praktijk doen er zich echter nog steeds grote tekorten voor op het vlak van beschikbare plaatsen. We wensen erop te wijzen dat de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan de Italiaanse instanties zal worden overgedragen en er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in een van de Italiaanse "hotspots" zal worden ondergebracht.

(...) Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (blz. 49) en er worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase van formele registratie, een vertraging waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het opvangsysteem en systeem voor gezondheidszorg. Volgens het AIDA-rapport varieert de wachttijd tussen de fotosegnalamento en verbalizzazione naargelang de Questura en hangt deze onder meer af van het aantal verzoeken om internationale bescherming (blz. 118).

(...) We betwisten niet dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, maar zijn van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming."

De verzoekende partij kan in het licht van deze omstandige motivering niet zonder meer verwijzen naar en citeren uit het AIDA-rapport, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van de verwerende partij – die de erin genomen standpunten, samen gelezen met informatie uit andere recente bronnen, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat er in Italië sprake is van systematisch falen of onvermogen – kennelijk onredelijk, disproportioneel, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. De verzoekende partij kan zich er niet mee tevreden stellen louter te citeren uit bepaalde pagina's in een rapport dat ook door verwerende partij wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat dit besluit *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel onzorgvuldig, disproportioneel of kennelijk onredelijk is, wat zij met voorgaand betoog nalaat te doen.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat niet alle opvangcentra zijn opgewassen tegen het hoge aantal migranten, dat dit ook word bevestigd door Italiaanse onderzoekers, dat het probleem echter niet enkel en alleen te wijten is aan een hoger aantal migranten, daar zelfs in 2019, toen Italië een uitzonderlijk laag aantal asielzoekers kende, zoals ook aangehaald door de verwerende partij, de situatie in sommige centra betreurenswaardig waren en dat minstens tienduizend asielzoekers geen toegang hebben tot deze opvangcentra, merkt de Raad op dat de verwerende partij dit in de bestreden beslissing erkent. Zij motiveert immers dat er zich in de praktijk nog steeds grote tekorten voordoen op het vlak van beschikbare plaatsen. Er wordt echter ook gemotiveerd dat de verzoekende partij overeenkomstig de bepalingen van de Dublin III-Verordening aan de Italiaanse instanties zal worden overgedragen en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij in een van de Italiaanse "hotspots" zal worden ondergebracht. Met voorgaand betoog slaagt de verzoekende partij er niet in voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch toont zij aan dat er ernstig moet gevreesd worden dat de opvangvoorzieningen in Italië voor verzoekers om internationale bescherming, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst in dit kader nog op een onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM van 15 april 2021 waarin wordt vastgesteld dat de laatste wijzigingen aan het Italiaanse opvangsysteem voor verzoekers om internationale bescherming, die op 22 oktober 2020 in werking traden, en die positief onthaald werden door UNHCR, tot doel hadden de toegang te verzekeren tot tweedelijnsopvang binnen het zogeheten (nieuwe) SAI-netwerk, waardoor ook Dublin-terugkeerders in Italië in aanmerking zouden komen voor huisvesting in de tweedelijnsopvang. Daarnaast stelde het Hof vast dat de laatste wijzigingen ook een uitbreiding inhielden van de dienstverlening in de eerstelijnsopvang in afwachting van plaatsing in de SAI-faciliteiten. Het EHRM besluit dan ook dat er geen voldoende reëel en imminent risico bestaat op een situatie van deprivatie die ernstig genoeg is om onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (onontvankelijkheidsbeslissing EHRM 15 april 2021, M.T. t. Nederland, nr. 45695/19).

2.18. De verzoekende partij betoogt voorts dat de situatie drastisch verslechterde toen de Italiaanse overheden maatregelen namen om de coronapandemie in te dijken, dat de migranten die in Italië aankomen, om de verspreiding van het coronavirus tegen te gaan, een verplichte quarantaineperiode moeten respecteren, en dit in daarvoor voorziene boten, dat dit ook wordt bevestigd in getuigenissen, verzameld door InfoMigrants, dat verschillende humanitaire organisaties de Italiaanse overheid opriepen om deze praktijk stop te zetten, gelet ook op de gevolgen voor de personen die op deze schepen vastgehouden worden en dat ook in het geactualiseerde AIDA-rapport schandalige incidenten (omtrent quarantaines) aan het licht worden gebracht.

Met haar verwijzing naar de moeilijkheden met betrekking tot opvang in de opvangcentra en de quarantaines in 2020 die blijken uit verschillende rapporten, die verwijzen naar de toen geldende coronamaatregelen, toont de verzoekende partij niet aan dat er momenteel nog sprake is van deze moeilijkheden, gelet op het tijdelijk karakter van de coronamaatregelen. De verzoekende partij toont niet aan dat er heden nog sprake zou zijn van een verplichte quarantaineperiode in Italië. De verzoekende partij brengt verder ook geen enkele indicatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de overwegingen in de bestreden beslissing inzake de opvangmogelijkheden en haar toegang tot de procedure niet langer zouden opgaan omwille van de pandemie. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gevolgen van de gezondheidscrisis die inmiddels over het hoogtepunt heen is, een overdracht in de weg zouden staan.

2.19. Waar de verzoekende partij stelt dat in de meest recente wekelijkse ELENA update van ECRE wordt verwezen naar een arrest geveld op 25 november 2021 door het Oberverwaltungsgericht van Münster, dat de Duitse rechter besloot dat een Somalische verzoeker om internationale bescherming niet naar Italië teruggestuurd kon worden, ook al genoot hij daar de subsidiaire beschermingsstatus, daar de verzoeker een ernstig risico zou lopen op een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat dit arrest relevant is, daar de Duitse rechter acht dat de behandeling van subsidiair beschermden indruist tegen artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat zij *in casu* niet beschikte over een beschermingsstatus in Italië en dat zij er evenmin een verzoek om internationale bescherming indiende, merkt de Raad op dat de feitelijke omstandigheden van voornoemd arrest verschillen van onderhavig geval zodat niet blijkt dat de verzoekende partij er dienstig naar kan verwijzen. Immers blijkt uit het betoog van de verzoekende partij dat de rechtszoekende in voornoemd arrest subsidiaire bescherming in Italië genoot, terwijl de verzoekende partij, zo stelt zij zelf in haar verzoekschrift, niet beschikt over een beschermingsstatus in Italië. Daar waar de verzoekende partij betoogt dat indien zij in Italië wel een beschermingsstatus zou verkrijgen, er rekening dient gehouden te worden met de vaststelling van de Duitse rechter betreffende de inhoud van de bescherming in Italië en de hoogstwaarschijnlijke schending van de rechten die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van personen die een beschermingsstatus genieten in Italië, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij door enkel te verwijzen naar en te citeren uit het voormelde arrest van bijna twee jaar geleden, geenszins aannemelijk dat heden nog steeds kan geoordeeld worden dat de behandeling van subsidiair beschermden in Italië indruist tegen artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.20. De verzoekende partij stelt dat aangezien de verwerende partij de elementen die in de e-mail van haar raadsman werden aangebracht niet ernstig analyseerde, deze hier opnieuw worden hernomen, dat zij betreurt dat de bewijsstukken die zij overmaakte niet ernstig werden geanalyseerd, dat alle aangehaalde bronnen haar aantijgingen bevestigen, dat betreffende de opvang van personen die terugkeren in het kader van de Dublinprocedure dient te worden vastgesteld dat zij geen garanties hebben om terug opgenomen te worden in het opvangsysteem. Zij verwijst in dit verband naar passages uit het AIDA-rapport en betoogt dat hoewel de verwerende partij acht dat de tekortkomingen in de procedure voor Dublin-terugkeerders geen schending inhouden van artikel 3 van het EVRM, zij van het tegenovergestelde overtuigd is, dat het OSAR-rapport, waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt

verwezen, namelijk stelt dat Italië geregeld uitwijzingsbevelen uitvaardigt aan personen die terugkeren in het kader van de Dublinprocedure. Vervolgens citeert zij delen uit het OSAR-rapport omtrent de opvang van Dublin-terugkeerders en tijdelijke opvangcentra.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing omtrent de opvang van Dublin-terugkeerders in Italië heeft gemotiveerd zoals uiteengezet in punt 2.17. en wijst er nogmaals op dat de verzoekende partij in het licht van deze omstandige motivering niet zonder meer kan verwijzen naar en citeren uit het AIDA-rapport en het OSAR-rapport, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van de verwerende partij – die de erin genomen standpunten niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat er in Italië sprake is van systematisch falen of onvermogen – kennelijk onredelijk, disproportioneel, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. De verzoekende partij kan zich er niet mee tevreden stellen louter te citeren uit bepaalde pagina's in een rapport dat ook door verwerende partij wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat dit besluit *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, wat zij met voorgaand betoog nalaat te doen.

2.21. Wat 'indirect refoulement en push-backs' betreft, stelt de verzoekende partij dat de aandacht dient gevestigd te worden op de alom gehekelde praktijk van indirect refoulement naar Libië en push-backs waaraan de Italiaanse autoriteiten zich schuldig maken. Zij citeert vervolgens een passage uit het AIDA-rapport omtrent 'deze schandalige praktijken' en enkele passages uit een blogpost van Gayati Gupta voor Cambridge International Law Journal.

Uit de informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert, blijkt dat Libische migranten die worden aangetroffen op zee of die ontschepen in Italië het voorwerp kunnen zijn van push-backs en indirect refoulement. De Raad stelt vast dat uit de "*EU REGULATION (n. 604/2013) Dublin III – TRANSFER ACCEPTANCE*" van 13 september 2022, blijkt dat de verzoekende partij in andere omstandigheden Italië zal binnenkomen, met name via de luchthaven van Fiumicino. Aldus ziet de Raad op basis van voornoemd betoog van de verzoekende partij niet in, minstens licht de verzoekende partij onvoldoende toe, hoe zij bij een terugkeer naar Italië het risico loopt het slachtoffer te worden van 'indirect refoulement en push-backs'.

De verzoekende partij stelt verder dat gelet op het feit dat zij de oversteek maakte vanuit Libië naar Italië en zich dus maar al te zeer bewust is van de banden die deze landen hebben met elkaar, niet van haar verwacht kan worden dat zij in Italië een eerlijke behandeling van haar verzoek om internationale bescherming zal kennen, dat een asielinterview immers vertrouwen vergt, iets wat zij totaal niet heeft in de Italiaanse autoriteiten, dat gelet ook op de angst en de stress om oog in oog te zitten met Italiaans overheidspersoneel, dient te worden besloten dat zij niet naar Italië kan worden teruggestuurd, maar toont met dit betoog niet concreet aan dat zij, als Dublin-terugkeerder, geen eerlijke behandeling van haar verzoek om internationale bescherming zal kennen of dat de angst en stress die zij heeft om oog in oog met het Italiaans overheidspersoneel te zitten een terugkeer naar Italië kan verhinderen. Evenmin maakt zij met voorgaand betoog concreet aannemelijk dat de Italiaanse asielprocedures en de opvangsystemen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.22. Waar de verzoekende partij stelt dat indien alle beschikbare bronnen dezelfde wanpraktijken bevestigen, er dan ook geen enkele reden is om aan te nemen dat zij allen subjectief zouden zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij nergens stelt dat bepaalde door de verzoekende partij aangehaalde bronnen subjectief zouden zijn. Met dit betoog toont zij niet aan dat Italiaanse asielprocedures en de opvangsystemen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.23. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er, gelet op de door haar genoemde informatie, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Italië stelselmatig tekortschieten. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij niet alleen het AIDA-rapport slechts gedeeltelijk heeft gelezen maar bovendien geen rekening heeft gehouden met recente informatie die op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Italië wijzen. Zij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Hoewel in het AIDA-rapport en OSAR-rapport kritische bemerkingen worden gelezen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Italië, zoals de verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift uiteengezet heeft, blijkt hieruit niet dat deze tekortkomingen kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en dat de Italiaanse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het verlenen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport en OSAR-rapport nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is onvoldoende om tot dit besluit te komen. Door in haar enig middel een aantal van deze problemen te verwoorden, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op onzorgvuldige, disproportionele of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de verzoekende partij aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat zij bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van verzoekers om internationale bescherming en, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.24. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat de verwerende partij, zoals zij in haar verzoekschrift aanvoert, is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover zij beschikte en van de recente, publiek beschikbare bronnen. Evenmin toont zij aan dat de verwerende heeft nagelaten een nauwkeurig onderzoek te voeren betreffende de schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de informatie waarover zij beschikte over de recente situatie in Italië.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, doch heeft vastgesteld dat dit niet blijkt.

2.25. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel. De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog ook niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van machtsafwending of machtsoverschrijding.

2.26. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER